

متن پرسش

سلام استاد بزرگوار: نظر حضرتعالی در مورد این نوع روایات چیه؟ رسول خدا (صلی الله علیه و آله): کسی که برای رفع نیاز برادر مومن خود کوشش نماید مانند این است که نُه هزار سال خداوند متعال را عبادت نموده در حالی که روزها را روزه گرفته و شب ها را هم شب زنده داری نموده است. بحارالانوار/ج۷۴/ص۳۱۵ استاد بالاخره همه ما کم و بیش تجربه کمک به افراد مومن را داشتیم و نورانیتش را هم احساس کردیم. ولی هیچ وقت احساس نورانیت ۹۰۰۰ سال عبادت آن به همراه روزه داری و شب زنده داری را نداریم. در حالیکه که گاهی اندک روزه داری و شب زنده داری را نورانیتش را احساس می کنیم. مشکل کجاست؟ آیا صحت این نوع روایات اشکال دارد؟ آیا نورانیت ۹۰۰۰ ساله این عمل در قیامت خودش را نشان می دهد؟ آیا برای تشویق کردن است یا نه، حقیقتاً رفع نیاز از برادر مؤمن به صورت تکوینی چنین نتایجی را در جان انسان به همراه دارد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! نیکی به برادران مؤمن به اعتبار انسان‌هایی که راه‌هایی هستند به سوی خدا، عالم عرش را در مقابل ما می‌گشاید به همان معنایی که فرموده‌اند: «قَلْبَ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ الرَّحْمَنِ» و حضور در عرش مانند نور بیرنگ است که محسوس نیست ولی جان انسان را در بر می‌گیرد، نه مثل نور قرمز یا زرد که جزئی و محسوس باشد. این‌جا است که متوجه می‌شویم چگونه با احسان به انسان‌ها به‌خصوص اهل ایمان، از جهانی که سراسر پوچی است آزاد می‌شویم و پایه‌های تمدن نوین اسلامی را شکل خواهیم داد. موفق باشید